

“Професію машиніста я обрав без жодного сумніву”

У далекі-далекі роки, коли на теренах галицьких та буковинських земель будувалася залізниця, селянський люд важко працював, прокладаючи рейки від Львова до інших міст Галичини й Буковини. А потім частина цих будівельників ставали залізничниками – колійниками, ремонтниками і навіть машиністами паровозів.

Ця спадковість збереглася донині на залізницях західного регіону України. У цьому вкотре переконує, коли навідуєся в рідне локомотивне депо Чернівці, якому віддав понад півстоліття своєї праці. Сьогодні понад 90% машиністів і ремонтників – вихідці з буковинських сіл, які отримали технічну освіту в Чернівецькому професійному ліцеї залізничного транспорту (колишнє залізничне училище).

Нещодавно зустрівся з молодим машиністом Василем Прицем (на фото), який уже має п'ятирічний досвід роботи механіка тепловоза. “Мої батьки, – розповідає Василь, – колгоспники зі села Коритне, що розташоване в передгір'ї Карпат, на Вінниччині, далеко від міської цивілізації. Про залізницю дізнався від маминого брата Григорія Колотила, який уже працював машиністом тепловоза. Після закінчення школи я не мав сумнівів у виборі професії. Григорій Васильович поїхав зі мною в залізничне училище, де мене зарахували в групу помічників машиніста тепловоза”.

Швидко промайнув рік нав-

чання в училищі... Василь Приц був одним із кращих учнів у групі. Отримавши диплом із відзнакою, у 1999 році почав працювати помічником машиніста тепловоза. У свої перші рейси їздив разом із досвідченими механіками Дорчіком Вакарем, Дмитром Москалюком, Русланом Рябчуком.

Упродовж декількох років працював у бригаді машиніста Рябчука. “Руслан Анатолійович був надзвичайно ерудованою та толерантною людиною, – згадує Василь, – спільна робота завжди приносила душевне задоволення”.

Приклади душевної теплоти та людської гідності, які успадкував від свого наставника, Василь Приц передає своїм помічникам, які поряд із ним у кабіні тепловоза долають свої перші нелегкі перегони.

З особливою теплою Василь Приц розповідає про навчання у школі машиністів, де викладачі В'ячеслав Бобров, Євген Бернацький, Борис Глиняний, Григорій Рініло давали глибокі знання тепловозної справи, роботи автогальм та електричних схем. Завдяки цим залізничникам-про-

фесіоналам, високоерудованим педагогам та своїй наполегливості Василь Приц на початку 2005 року успішно закінчив курси й отримав “Право управління тепловозом”. І

вже з 2008 року він водить вантажні поїзди на дільниці Чернівці–Ларга разом із помічником Олександром Литвиним. Постійно вдосконалює свою технічну майстерність машиніста. У березні цього року став машиністом 2-го класу.

Основні обов'язки машиніста – гарантування безпеки руху поїздів, утримання тепловозів у технічно справному стані та ощадливе використання дизпалива. “Із цими обов'язками машиніст Василь Приц успішно справляється, – розповів заступник начальника депо Степан Крижанівський, – а дисциплінованість та відповідальність за доручену справу подає добрий приклад колегам-машиністам”.

Молоді машиністи, що змінили старших колег за контролерами локомотивів, – це та зміна, яка отримала свою професію вже в незалежній Україні, це майбутнє українських залізниць. Попереду у них ще багато трудових випробувань, через які їм належить пройти і утвердитися у звичайній та романтичній професії машиніста.

Дмитро ЛЕВИЦЬКИЙ,
колишній машиніст
локомотивного депо Чернівці
Фото Володимира ЧМІЛЯ

“У дружньому колективі хочеться працювати”

Технік Ківерцівської дистанції колії Раїса Шимчук трудиться у дистанції от уже 31 рік. Ще змалку не уявляла себе на іншій роботі, адже на механічному заводі у Ківерцях, що був у складі Міністерства шляхів сполучення, працював її дядько. Раїса Михайлівна вступила у Чернівецький технікум залізничного транспорту, аби вивчити колійну справу. Спочатку набувала досвіду на Ківерцівському механічному заводі, та, дізнавшись про організацію дистанції колії, попросилася сюди на роботу. За роки праці жодного разу не пошкодувала, що обрала собі цю професію і це місце роботи.

Господарство дистанції колії немале – 210 км головної колії і 98 км станційних колій, які обслуговують 30 колійних бригад. Це напрямки на Ковель, на Рівне, тож розподільчачу робіт, а саме на цій посаді почала працювати у дистанції Раїса Шимчук, для всіх бригад потрібно було оформляти заявки на виконання робіт, такі ж заявки для контролю за роботами виписувала і шляховим майстрам. Одночасно виконувала обов'язки диспетчера дистанції колії.

Згодом доля розпорядилася по-іншому – упродовж 12 років трудилася помічником начальника дистанції з кадрів. Робота з людьми їй подобалася – знала чи не кожного працівника дистанції. На перехіді цій роботі стали проблеми зі здоров'ям, тож Раїса Михайлівна перейшла на іншу – техніку технічного відділу дистанції колії.

Хвороба серця раптово почала прогресувати, і врешті постало питання термінового оперативного втручання. Найближчим місцем для проведення операції на серці стала Волинська обласна клінічна лікарня у Луцьку. День операції – 23 серпня цього року – Раїса Михайлівна пам'ятатиме завжди, як і дуже вагомий матеріальний підтримку, яку отримала від Лікарняної каси. Раїса Михайлівна згадує біль і хвилювання, які пережила під час цього непростого періоду в її житті, адже тоді ще не знала, як повернути кошти за операцію. На щастя, голова профкому Олена Гнезділова допомогла у вирішенні питання повернення коштів від Лікарняної каси, матеріально залізничницю підтримали і колеги по роботі – працівники дистанції. На даний час Раїса Шимчук ще лікується, але вже сумує за роботою і за професійним товариством, хоче якнайшвидше повернутися до праці.

До слова, Раїса Михайлівна є засновницею залізничної династії родини Шимчуків, адже колійну справу продовжив її син, що працює у дистанції бригадиром, племінник, який працює головним інженером, та зять – монтер колії. “У теперішній час мати гарантовану роботу – багато важить, – вважає Раїса Михайлівна. – А якщо ще й працюєш у професійному та дружньому колективі і знаєш, що за потреби отримаєш матеріальну підтримку від Лікарняної каси, не залишишся наодинці зі своєю бідою, то й на роботу поспішаєш, як на свято”.

Юрій ДУБИК

Реклама

КРЕДИТ ЗА 2 ГОДИНИ!*

КРЕДИТ «ВИГІДНИЙ»

до **250 000** грн.
БЕЗ застави

СБЕРБАНК РОСІЇ

0 800 5 03 033
(БЕЗКОШТОВНО ЗІ СТАЦІОНАРНИХ ТЕЛЕФОНІВ НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ)

www.sberbank.ua

АТ «СБЕРБАНК РОСІЯ» ЛІЦЕНЗІЯ НБУ № 198 ВІД 12.10.2011 Р. УСІ ВИДИ БАНКІВСЬКИХ ПОСЛУГ. *ЗАЯВКИ НА ОТРИМАННЯ «ТЕРМІНОВОГО РІШЕННЯ» ПРИЙМАЮТЬСЯ У РОБОЧІ ДНІ (З ПОНЕДІЛКА ПО П'ЯТНИЦЮ) ДО 16:00, ПРИ ЗГОДІ КЛІЄНТА СПЛАТИТИ ПІДВИЩЕНУ КОМІСІЮ.